

Debrecenről Székelyhídra

**„Legyek én gyertya, csendes eszköz, szolgálja az égi fénynek,
Hogyha Istenem úgy akarja, ne tudjam kiért, s kikért égek.”**

2011. május 23-án, hétfőn, zuhogó esőben indultunk Debrecenből, először Diószegre, majd onnan Székelyhídra. Egy nagy fehér furgon tele ruhával, cipővel, élelmiszerrel, könyvvel, játékkal, bútorral, tisztítószerrel és három edényben finom, bográcsban főtt paprikás krumpli. Három tanítványom édesanyja és egy nagymama jött velem. Mindannyiunkban mély nyomott hagyott ez a nap. *"Köszönöm, hogy ott lehettem! Annyira megérintettek azok a pici gyereksorsok"* – mondta az egyik édesanya.

A kis teherautónyi adományt csillogó szemek várták. A diószegi gyerekek ezen a napon bio tejet ihattak ebéd után. Székelyhídon a Trianon himnuszt 40 gyerek szájából hallani felejthetetlen élmény volt. Könnyes szemekkel és elszoruló szívvel hallgattuk. Azt gondolom, nem mi adunk Csaba testvér gyermekeinek, ez csak a látszat. Valójában mindig mi kapunk, ezért is húz vissza a szívünk. Itt még helyén vannak az értékek. Minden találkozás feltölt bennünket!

A másik édesanyától a következő levelet kaptam:

„Nagyon köszönöm az élményt, hogy veletek mehettem. Az ember az idő előre haladtával talán tisztábban látja a dolgokat. A világ nagyon felgyorsult körülöttünk, az értékrendjeink a gyerekkori világunkhoz képest megváltoztak. Érzem a szorító távolságot a valós szükségletek és a minden nap diktálta tempó között. Már rég tudom, *„Jól csak a szívével lát az ember, ami igazán fontos az a szemnek láthatatlan”*. Ti, akik pedagógus pályán vagytok, többet láttok és éltek meg, mint azok, akik egy kisebb munkahelyen ugyanazok között a felnőtt emberek között dolgoznak 10-20 éven keresztül. Beszűkültnék érzem magam egy idő után. Mikor februárban bejöttél a szülői értekezletre, csillogó szemmel és erőt sugárzó határozottsággal mesélted el, hogy milyen küldetés miatt jöttél, rögtön tudtam, hogy most már aztán nekem is mennem kell. Mert már rég éreztem ennek szükségét. Hiszen mi magunk formáljuk olyanná a világot, amilyen az lesz körülöttünk. Ha mindenki csak egy kicsit tesz és akkor fantasztikus dolgok szülehetnek. Nem várhatunk mindig másokra, más szülőkre, más vezetőkre, más hivatalokra. Nagyon köszönöm, hogy szóltál és általad újabb nagyszerű embereket ismerhettem meg. A Jó Isten kísérje áldással további utadat.” (Megyesiné Páll Katalin)

Biztosan tudom, hamarosan újra elindulunk az Székelyhíd felé vezető úton. Szívvel köszönöm kollégáimnak, diákjaimnak, a szülőknél és nagyszülőknél hogy hallgattak a hívó szóra, hogy támogatnak szeretetükkel és adományaikkal. Köszönöm, hogy idejüket ilyen nemes célra áldozzák.

Külön köszönetet mondok Pető Valériának, Csapóné Tóth Andreának, Megyesiné Páll Katalinnak és a Csapó nagymamának, akik a mai napon 60 gyermek elé tettek meleg ételt, s azoknak is, akik ugyan otthon maradtak, de adományaikat elküldték! Köszönöm, hogy tudják, adni jó! A Jó Isten áldja meg őket érte!

Valahányszor hazafelé indulok Székelyhídról, mindig Csaba testvér szavai jutnak eszembe: *„Aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan oda állnak mellé!”*

Kiss Zsófia (a debreceni Fazekas Mihály Gimnázium tanára)

Fotók megtekinthetők:

<https://picasaweb.google.com/106461547788970715832/SzekelyhidDioszeg?authkey=Gv1sRgCIGoq5r317jsEg#>